

DZIS PEŁNA TABELA LOTERJI

OSTATNIE WIADOMOSCI

Redakcja i Administracja
ul. Rydza-Smigłego № 6
Telefon № 59.

GRODZIENSKIE

Cena 10 gr.

Rok V.

GAZETA PORANNA DLA WSZYSTKICH

Nr. 256

Święto skrzydlatego rycerstwa patrz na str. 4

Dumna flaga — na dumnym okręcie

Uroczyste zaliczenie okrętu „Piłsudski” w skład Marynarki Handlowej

Od wczesnego rana na dworcu Morskim w Gdyni, przybrany zieloną i kwiatami, zebrały się organizacje, stowarzyszenia, rzyżki oraz szkoły ze sztandarami, a nadbrzeża portu wypełniły się szczerze publicznością.

W sali odpraw celnych dworca Morskiego zgromadzili się przedstawiciele władz oraz zaproszeni goście. O godz. 9.10 nastąpiło powitanie p. ministra Przemysłu i Handlu Floyar Rajchmana, który przybył w otoczeniu wyższych urzędników.

O godz. 9.30 na peron dworca Morskiego przyszedł specjalny pociąg z Warszawy z członkami rządu oraz zaproszonymi gośćmi. Wśród gości znajdowała się starsza córka Marszałka Piłsudskiego Jadwiga oraz bracia Jan i Kazimierz Piłsudscy.

Członkowie rządu z p. ministrem Rajchmanem na czele udali się na peron górny dworca, a w tej chwili m/s „Piłsudski” wchodził do awanportu.

W momencie zbliżania się statku do nadbrzeża orkiestra Marynarki Wojennej odegrała Hymn Narodowy i „Pierwszą Brygadę”, które były przyjęte niemiłkącymi okrzykami tysięcy cnych rzesz publiczności. Gdy zarzucono trap, przedstawiciele rządu udali się na pokład statku, gdzie kpt. Stankiewicz złożył p. ministrowi Rajchmanowi raport, poczem wszyscy udali się na pokład „Słoneczny”,

gdzie ks. biskup pomorski dr. Okoniewski w asyście licznego kleru odprawił solenne nabożeństwo.

Po nabożeństwie od stóp ołtarza ks. biskup wygłosił płomienne okolicznościowe przemówienie; poczem prezes Sądu Okręgowego w Gdyni wręczył p. ministrowi przemysłu i handlu akt rejestracji m/s „Piłsudski” w Gdyni.

Z kolei zabrał głos p. minister Przemysłu i Handlu Floyar Rajchman, który powiedział:

„Przed chwilą otrzymałem z rąk p. prezesa Sądu Okręgowego w Gdyni dokument rejestracji statku m/s „Piłsudski”. Jest to dzień najbardziej uroczysty w dziejach polskiej marynarki handlowej. Jest to również dzień największego zaszczytu dla tej marynarki. W imieniu rządu wyrażam przekonanie, że polska marynarka handlowa w służbie dla kraju i dla współpracy międzynarodowej oraz dla zbliżenia rodaków naszych z za oceanu zaszczytowi temu doła i wyrażam przekonanie i wiarę, że wszyscy ci, których praca składa się na całokształt marynarki handlowej, przy wykonaniu swoich obowiązków i pełnieniu służby dla pomysłności bandery narodowej wzmocnią swoje wysiłki, aby po dołać zaszczytowi, jakim jest powiększenie polskiej marynarki handlowej o statek, noszący imię Wskrziesiciela Ojczyzny i

największego Wodza Narodu. Ogłaszam wejście statku m/s „Piłsudski” w skład polskiej marynarki handlowej i daję komendę: Bandere podnieść”.

W tej chwili kapitan tunku w asyście pierwszego oficera podniósł banderę przy dźwiękach Hymnu Narodowego, a p. minister Przemysłu i Handlu oddał akt rejestracji statku przez sowi linii Gdynia — Ameryka.

Skolei orkiestra odegrała Hymn Narodowy: włoski, duński, amerykański i angielski, a bandera danego państwa była podnoszona do szczytu fok-masztu.

Skolei nastąpił uroczysty akt przekazania ziemi w urnach przywiezionych na statku m/s „Piłsudski” z miejsc pobytu Marszałka Piłsudskiego na Madrze oraz z pobojowisk historycznych z okolic Lizbony.

Premjer Sławek na Zamku

Pan Prezydent Rzplitej przyjął w dniu wczorajszym p. premjera Walerego Sławka, który in formował Pana Prezydenta R. P. o bieżących pracach rządu.

Rickett nie wyrzeka się koncesji

LONDYN. (PAT) — Rickett oświadczył po swym przybyciu do Londynu, że zamierza utrzymać i eksploatawać nabytą od negusa koncesję. Zapowiadawszy bliższy swój wyjazd do Nowego Jorku, Rickett dodał: „Uzyskałem najpiękniejszą koncesję, jakiej nie widział świat od dawna. Jestem specjalnie dumny, że udało mi się przeprowadzić taką sprawę”.

Wislicki zdobył mandat dzięki 1 głosowi

Okręgowa komisja wyborcza nr. 2 (m. st. Warszawy) ukończyła w dniu wczorajszym obliczanie głosów, które padły w okręgu tym na poszczególne kandydatów na posłów. Wyniki obliczeń są następujące: 1) Franciszek Urbański — 12.370, 2) Wacław Wislicki — 12.199, 3) Henschel Gottlieb — 12.198, 4) Hanna Łukasiewiczowa — 9.392, 5) Bernard Zundelewicz — 6.973, 6) Leon Bregman — 1.995, 7) Sruł Gloer — 1.173.

Wielki konkurs z nagrodami.

Kto organizuje?

Nowy SPORTOWIEC

Jaki konkurs?

BOKSERSKI

Co można wygrać?

SZEREG CENNYCH PREMIJ

Dziś wybory do Senatu

Dziś odbędą się wybory do Senatu. Jest to już drugi etap wyborczy. Przypominamy bowiem, że praw wyborczych do Senatu nie posiadają wszyscy obywatele oraz, że wybory nie są bezpośrednie.

Dnia 25 sierpnia odbyły się posiedzenia zgromadzeń obwodowych, na których wybrani zostali delegaci do zgromadzeń wojewódzkich. Co dopiero dokonają w dniu dzisiejszym wyboru 64 senatorów.

Wybory odbędą się następująco: Kolegia wojewódzkie wyłonią komisje główne, które ustalą kandydatury, a głosowanie odbędzie się nad temi kandydaturami. Dodatkowo mogą się znaleźć na liście tacy kandydaci, którzy uzyskają poparcie conajmniej 20 delegatów.

Dzisiejsze wybory przeprowadzi 2600 osób, gdyż tylu jest właśnie delegatów do kolegiów wojewódzkich.

O mandaty do Senatu ubiegają się niemal wszyscy b. premierowie, a więc pp. Prystor, Jędrzejewicz, Kozłowski, b. min. Matuszewski, min. Beck, Inspektor armji gen. Osieński, b. gen. Dąbkowski, b. pos. i wicemarszałek Sejmu prof. Makowski, b. ambasador Polski w Londynie Skirmunt, wódz konserwatywów b. pos. Rądziwiłł, b. pos. Wojtek-Malinowski i szereg innych osób. Nazwiska wybra-

nych senatorów ogłosimy jutro.

Niezależnie od 64 wybranych senatorów, P. Prezydent Rzplitej zamianuje 32 senatorów. Przypuszczalnie w ciągu tygod-

nia ukażą się nominacje na senatorów.

Oczekiwana zmiana rządu nastąpi po zakończeniu wszystkich czynności wyborczych.

Zadrzała ziemia w Katowicach

Onegdaj o godz. 21-ej na niektórych ulicach Katowic odczuła silne wstrząsy

Jak się okazuje, wstrząsy powstały wskutek zawalenia się chodnika w kopalni „Wujek”. Chodnik zawalił się na poziomie 550 mtr. na przestrzeni około 22 mtr. Pod gruzami węzła zasypani zostali 2 górnicy. Zaalarmowano natychmiast

władze górnicze i przystąpiono do akcji ratunkowej, która trwała całą noc. O godz. 6-ej rano po przekopaniu 12 mtr. chodnika usłyszano sygnały dawane przez odciętych górników. W ciągu dnia wczorajszego akcji kontynuowano i o godz. 14-ej po przekopaniu całego chodnika, dotarto do zasypanych i wydobyto ich na powierzchnię zupełnie zdrowych.

Rozruchy komunistyczne w Grecji

ATENY. (PAT) — Komuniści, wykorzystując obecną sytuację w porozumieniu z kółkami opozycji, postanowili zorganizować rewolucyjne zamieszki. Naskutek zebranych szczegółowych informacji zostały rozwiązane komunistyczne organizacje, oraz funkcjonujące kluby, przyczem dokonano aresztowań licznych osobistości podejrzanych o przygotowanie zamieszek. Władze wydały szereg zarządzeń celem uniknięcia zakłócenia spokoju.

Do strajkujących w ilości trzech tysięcy robotników rodzimokowych w Aigion, przyłączyli się również robotnicy piekarscy, proklamując strajk generalny. Do biura policji portowej strajkujący wrzucili naboje dynamitowe, które eksplodując zniszczyły wewnętrzne urządzenie, wwrządzają duże szkody. Na strajk wytwórcy i eksporterzy rodzynek odpowiedzili lokautem. Do miasta zostały wysłane silne oddziały wojska, które patrolują po mieście.

Przed obniżką płac pracowników państwowych

Uwaga ogółu pracowników państwowych skupiona jest na kwestji zapowiadanej z wielu stron obniżki płac urzędniczych. Dotychczas niewiadomo nie pewnego, od kiedy nastąpi i ile wyniesie redukcja poborów.

Centralna Rada Pracownicza jeszcze dnia 10 lipca rb. zgłosiła prośbę o wyznaczenie audjencji u czynników rządowych celem miarodajnego poinformo-

wania się w sprawie obniżki płac. Termin audjencji nie został dotychczas wyznaczony.

W sferach urzędniczych oczekują, iż audjencja dojdzie do skutku dopiero po oczekiwanej zmianie gabinetu, która spodziewana jest w drugiej połowie września. Prawdopodobnie wówczas przedstawiciele świata urzędniczego otrzymają autentyczne informacje o planach oszczędnościowych w dziedzinie wydatków personalnych.

Olbrymia afery wekslowa w Łodzi

W dniu wczorajszym sfery handlowe Łodzi poruszone zostały wiadomością o wielkiej aferze wekslowej dokonanej przez pewnego zawodowego

gieldziarza, który miał puścić w obieg weksle bądź sfalszowane, bądź bezwartościowe na sumę około 300 tysięcy złotych i zbieść zagranicę.

KRZYK W NOCY

Wstrząsające grozą dzieje straszliwej tajemnicy

Wnet wszakże zrozumiała...
Ryszard zawołał:
— Mamusiu, widzę, że oszupiałaś... Nic dziwnego, ja też sam sobie nie wierzę... Stał się cud...
— Mówisz wreszcie...
— Zosia zgodziła się być moją żoną, właśnie moja...
Janina nie zdążyła się jeszcze oswoić z tą myślą radosną...
Po chwili zapytała:
— A Staś?
— Pogodził się z losem i uściśnął nam dłonie... Mamusiu, mamusiu... Zapomnij o wszystkim, co ci mówiłem... To przecież i tak już nieistotne... Słub wkrótce.
Pani Janina była teraz między młotem a kowadłem... Zupełnie nie wiedziała, jak się zachować... Takie smartwienie, jak list Lutyna, a jednocześnie taka ogromna radość, jak bliiski ślub Ryszarda z Zosią, spełnienie pragnień najgorętszych...
Zrozumiała, że trzeba coś zrobić, koniecznie, szepnęła więc:
— Jestem bardzo, bardzo szczęśliwa, Rysiek... Nie marzę o niczym innym, jak żeby was pobłogosławił...
— Będiesz to mogła uczynić natychmiast, mamusiu... Zosia czeka tylko na to. Nie chciała tylko wejść, ponieważ wolała, abym ja ci najpierw sam oznajmił tę radosną nowinę...
— Prowadźcie do mnie natychmiast tę słodką dziewczynę! — zawołała pani Czarnomska, sama wciąż jeszcze nie mogąc oddzielić swych uczuć radosnych od przeczuć tragicznych.
Ryszard wybiegł po Zosię...
Wtem stwierdził z przerażeniem, że jej niema... Rozejrzał się dookoła... ani śladu... O, Boże, cóż to się stać mogło???

Korzystając z tego, że Ryszard wyszedł, pani Janina czyniła gwałtowne wysiłki zapanowania nad sobą i swymi nerwami.
Zrozumiała, że musi brać obecnie żywy udział w ogólnej radości, aby tylko nikt nie wyczuł niczego, co obecnie targa nią całą.

Poza tem trzeba było koniecznie możliwie naj-
szybciej odpowiedzieć na list Lutyna.
Bo gotów jeszcze tu przyjechać w najbardziej
nieodpowiedniej chwili...
Tegoby tylko jeszcze brakowało...
Możeby mu napisać teraz? Już...
Nie, nie można, bo lada chwila wejdzie Rys
z Zosią...
Chociaż... jakoś ich nie widać...
Trochę zdziwiło to panią Janinę, ale ostatecznie
mniejsza o to, pomyślała sobie.
Nie stało się im tam chyba co złego?
Więc jednak postanowiła ten list napisać.
Siadła przy biurku i napisała:
„Szanowny Panie...“
Spojrzała na te dwa słowa z obrzydzeniem...
Jaki on tam „szanowny“? Zwyczajny opryszek...
Ale cóż było robić?
Niestety, sytuacja była taka, że trzeba było się
do niego stosować.
Czegoż tu ukrywać? Miał ją w ręku
Pisała dalej:
„List Pański otrzymałam. Oczywiście, że wolę,
abyśmy się z Panem zobaczyli raczej w Warszawie,
niż tu, ponieważ nie chcę, aby pana wogóle u mnie
spotkano. Coprawda, trudno mi będzie znaleźć nowy
pretekst do wyjazdu do Warszawy, ale jakoś sobie
poradzę. Powód „toaletowy“ już odpadł, bo wszyscy
moi wiedzą, że co miałam sprawić, to już załatwione.
Nie będzie innej rady, tylko będę musiała udać jaką
chorobę i powiedzieć, że jadę do lekarza, nie ufając
miejscowemu „konsyljarzowi“ okolicznemu. Inna
rzecz, że nie pojmuję, jaka to tak ważna sprawa skła-
nia pana do zobaczenia się ze mną. Pan powinien do-
brze wiedzieć, jakie to jest dla mnie kłopotliwe... Zwią-
szcza teraz, kiedy Pan jest na wolności tylko za kau-
cją i, zapewne, pod obserwacją policji. Coby to było,
gdyby tak nas razem ujrzało?”
Poza tem doprawdy nie wiem, czego Pan jeszcze
ode mnie może chcieć...
Przecież zbyt wiele już Panu dałam i zbyt się
obciążałam, aby Pan mógł coś jeszcze ode mnie wy-
dobić.
Przeciwnie, uprzedzam Pana, że jeżeli Pan bę-
dzie mnie w dalszym ciągu szantażował, to z rozpa-

czy powiem wszystko, zdemaskuję Pańskie zakusy
i postaram się o unieważnienie zapisu Pańskiego,
a raczej Pańskich współników na hipotecę mojego
majątku ziemskiego.
Mnie już wszystko jedno wtedy będzie...
Jeżeli mam zginąć, to już razem z Panem, przy-
najmniej ratując za cenę mojego życia mienie moich
synów i odpłacając Panu tem, na co Pan w całej pełni
zasłużył!”
Już chciała list zapieczętować i wysłać...
Lecz w tem nagle... zamysliła się...
Co jeżeli ten list zostanie przejęty?
Przecież możliwe, że obecnie cała koresponden-
cja Lutyna jest przeglądana, skoro jest pod obserwa-
cją policji?
Możeby się nie podpisać?
Przecież i tak Lutyn się domyśli, od kogo ten
list...
Ale mogą sprawdzić zapisy hipoteczne... stempel
na liście oznaczy miejscowość?
Ha, więc lepiej może będzie doprawdy nie nie
pisać, to znaczy, nie podawać szczegółów, a tylko
zakomunikować mu, że takiego a takiego dnia może
do niej zatelefonować?...
Chociaż nie, nie!...
Nie powinien być żaden ślad z jej strony.
Napisać mu bez podpisu, stempel pocztowy i tak
wszystko wyjaśnić:
„List otrzymałam. Przyjadę w środę. Zadzwo-
nię do Pana w południe”.
Tak, tak będzie najlepiej...
Już napisała tę drugą kartkę, gdy w tem usłysza-
ła czyjeś kroki, zmierzające do jej pokoju...
Już nawet skrzyknęły drzwi.
Odruchowo zmięła ten pierwszy list i wrzuciła
do kosza...
Została tylko kartka druga, którą umiejętnie za-
kryła ręką...
Spojrzała na drzwi, oczekując, że wejdzie lada
chwila Rys z Zosią...
Ryszard zaś po wyjściu od matki nie zastał Zosi.
Obiecał cały ogród i cały dom...
Zosi ani śladu... Struchlał...
Dalszy ciąg pojutrze.

Teatr Wielki Opera
Dzisiaj codziennie o 8 w. oświetlające widowisko amerykańskie
„Rose Marie”
pod mistrzowską batutą ADAMA DOLŻYCKIEGO
z nieporównaną odtwórczynią tytułowej roli LUCY SZCZEPAŃSKĄ
Kasa czynna cały dzień bez przerwy od 10 rano.
Bilety od 50 gr. do 5 zł

K O B I A D Y K
R Mięso i Jarskie. R
I obfite i smaczne I
K zjadł mleko z karof. 25 gr K
R Zielna 4, od 12 do 20. R
I po 55 gr. I

Cierpiącym na nogi
obuwi na wszelkie
dolegliwości nóg
i zbroczeni nierzą-
dca zewnętrznego
estetyki wykonywa
ortopedysta
A. Biernacki
Elektoralska 7 m. 45.

ZAKŁAD POŁOŻNICZY
D-ra KAMIŃSKIEGO Nowogrodzka 20
PORODY OPERACJE KOBIECE
Czytalcie
„Wesołe Wiadomości”
Cena 10 gr.

IANUSZ KMICIC
Tajemnice życia i śmierci
Niezbadane siły człowieka i przyrody

Różni ludzie rozmaicie zapa-
trują się na niezwykle zjawiska
spirytystyczne. Posłuchajmy
więc, co oni takiego mówią.
A więc przedewszystkiem spi-
rytyści, czyli ci, którzy przede-
wszystkiem zajmują się temi rze-
czami.
**„OBCUJEMY Z DUCHAMI
ZMARŁYCH”**
Dla każdego spirytysty nie-
ma nawet dwóch zdań, że na se-
ans przychodzą duchy zmarłych
osób obcych nam zupełnie, lub
też bardzo bliskich. Kółko spi-
rytystyczne, składające się z pa-
ru osób, odpowiednio dobra-
nych, wystarczy całkowicie, aby
kontakt ze światem zmarłych na-
wiązać i utrzymać.
Nowocześni, a wybitni przed-
stawiciele spirytystów utrzymu-
ją przytem, że aby uzyskać po-
żądane rezultaty nie trzeba już
szukać medjum, jako pośredni-
ka między dwoma światami.
Wystarczy wierzyć głęboko w
prawdziwość zjawisk spiryty-

stycznych, aby uzyskać nawet
najwspanialsze efekty, bez żad-
nego udziału medjum.
„Obcujemy z duchami zmar-
łych — mówią spirytyści — i
wszelkie inne przypuszczenia nie
wytrzymują żadnej krytyki”.
Ale spirytyści mają i swoich
przeciwników zawziętych, któ-
rzy zwalczają ich namiętnie.
SZTUCZKI SZATANA
Dla Kościoła Katolickiego
zjawiska spirytystyczne nie ule-
gają najmniejszej wątpliwości,
tylko że inaczej. On je tłumaczy.
Zagadnieniu temu wielu wybit-
nych duchownych poświęciło
poważne prace. A więc ksiądz
dr. M. Nitecki, w jednej ze
swych obszernych rozpraw, do-
wodzi i utrzymuje, że wszystkie
zjawiska spirytizmu, to wyłącz-
nie sztuczki szatańskie. Czar-
nie zrezygnował z kuszenia i
wprowadzania ludzi na złą dro-
gę i znalazł odpowiedni sposób
— seanse spirytystyczne.
Kościół Katolicki ostrzega

przed podobnymi praktykami,
a papież Benedykt XV wydał za
rządzenie, które brzmi: „Wabro-
nione jest uczestniczenie we
wszystkich seansach spirytysty-
cznych, zarówno czynne jak i
bierno, zarówno z użyciem hyp-
notyzmu, jak i bez niego”.
WIELKI MAG PAPUS
Znakomity uczony i jedno-
cześnie wielki mag dr. Papus,
którego uczniem był znany u
nas również mag Czesław Czyń-
ski, przedstawiciel okultyzmu,
a więc zwolennik filozofii staro-
żytniej i czarnej magii wysuwa
twierdzenie bardzo zbliżone do
tego co głosi Kościół Katolicki.
A więc na seansy spirytysty-
czne przychodzą duchy najniż-
szego rzędu, te które blakają
się we wszechświecie, oczeku-
jąc na oczyszczenie z grzechów
i na ponowne wcielenie się (reim-
karnacje).
Dla magów jednak praktycz-
ny spirytizm jest drobną częst-
ką wiedzy okultystycznej tak,
jak i hipnotyzm. Należy dążyć
do opanowania wszystkich taje-
mnic przyrody, zbadać niezna-
ne siły człowieka z tem dopie-
ro iść przez życie.
Ostatnim szczeblem wiedzy
okultystycznej jest właśnie czar-
na magia.

A czarna magia to już nie se-
anse spirytystyczne, to już nie
rozmowa z duchami zmarłych,
a seanse djabologiczne, czarna
msza i t. p.
OSTRZEGAM
Badanie tajemniczych zjawisk
nie powinno być rozrywką, lecz
zajęciem naukowym. A do tego
trzeba być odpowiednio przy-
gotowanym.
Niepowołani, którzy się ze-
chcą czegoś dowiedzieć, nietyl-
ko że nie osiągną swego celu,
ale mogą ponieść nieobliczalne
szkody na ciele i na duszy.
Dlatego też ostrzegam.
Nie wolno bezkarnie wkra-
czać w świat, którego nie zna-
my, o którym nauka niewiele
może powiedzieć, który do tej
pory jest niezbadaną tajemni-
cą, o której tylko głuche a sprze-
czne chodzą wieści.
Skoro już jednak mowa o na-
uce, posłuchajmy, co powiedzia-
ła na ten temat wybitna jej
przedstawicielka nasza słynna
rodaczka, Curie Skłodowska.
Zwrócił się do niej w tej spra-
wie Paweł Héuze, który potem
w ten sposób opisuje przeprowa-
dzoną z nią rozmowę:
— Pragnąłbym z Panią pomó-
wić o spirytyzmie...
— Ależ ja absolutnie nie znam
tych rzeczy.

Pani Curie - Skłodowska uś-
miechnęła się i zaraz poczułem,
że moja sytuacja nie jest tak
żałosna: prawdopodobnie moje
odwiedziny nie będą bezcelowe.
— Była Pani świadkiem zja-
wisk spirytystycznych?
— Tak, brałam udział w sean-
sach, widziałam nieraz objawy,
które mogą być objawami sił
psychicznych, jak podnoszące
się stoły i t. p., lecz byłam zawa-
sze tylko zwykłym widzem. Mo-
głam oczywiście przystąpić do
badania tych zjawisk i wów-
czas wyrobiłabym sobie jakieś
zdanie. Lecz pierwszej musiałabym
je ująć, jako fakty nauko-
we. Z takim faktem ma się do-
czynienia wówczas, kiedy moż-
na go badać w swem laborator-
jum.
— A więc nie ma Pani żadne-
go zdania o wartości tych zja-
wisk? Czy nie są to naprzy-
kład przejawy osobowości, któ-
re żyją po ofuszczeniu swych
ciał?
— Nie wyznaję żadnej tego
rodzaju opinii.
Jak więc widzimy nasza ro-
daczka była świadkiem dziw-
nych zjawisk spirytystycznych,
nie zbadawszy ich jednak u-
przednio naukowo nie mogła
jasno wynowiedzieć się w tej
sprawie.

50 ról w komedji filmowej z Dymszą

czeka na laureatów konkursu filmowego „Ostatnich Wiadomości”

Jutro zaczynamy zamieszczać dalsze zdjęcia uczestników konkursu

Zapowiadaliśmy w poprzednich numerach, że Redakcja nasza jest w posiadaniu wspaniałych propozycji ze strony wytwórni filmowych na korzyść laureatów konkursu filmowego. Ze nie były to gołosłowne obietnice, najlepiej dowodzi obok zamieszczona reprodukcja listu wytwórni filmowej „Rex-Film”.

Wytwórnia ta ma za sobą szereg doskonałych obrazów, że wymienimy tylko „Chama”, „Sto metrów miłości”, „Dwanaście krzesel”, „Co mój mąż robi w nocy?” i „Abecadło miłości”. Ostatnio „Rex-Film” ukończył realizację świetnej komedji filmowej p. t. „Wacus” według scenariusza naszego Napoleona Sądka z Adolfem Dymszą, Jadzią Andrzejewską, Mieczysławą Cwiklińską i Władysławem Grabowskim w rolach głównych.

„DODEK NA FRONCIE”

Obecnie „Rex-Film” przystępuje do realizacji nowej komedji filmowej p. t. „Dodek na froncie” również według świetnego scenariusza Napoleona Sądka i z Dymszą w roli tytułowej. W związku z tym filmem wytwórnia wyraziła gotowość zaangażowania 50 laureatów „Ostatnich Wiadomości”, którzy, grając do filmu, będą mogli odbyć chrzest filmowy w świetle jupiterów i stanąć na drodze do kariery artystycznej.

Przyznacie, Czytelnicy, że 50 ról — to sukces olbrzymi naszego konkursu! Uczestnicy konkursu mają olbrzymie szanse tak ze względu na liczbę ról, które muszą być przez naszych laureatów obsadzone, jak również ze względu na zespół artystyczny, z którym znaleźć się w jednym filmie jest już zaszczytem i wróżbą powodzenia. Nasi Czytelnicy mieć będą, oczywiście, w pamięci i ten ważny fakt, że scenarjusz napisał Napoleon Sądka, którego wyśmienity humor jest

tak doskonale wszystkim znany,

CO NALEŻY ROBIĆ?

Co więc należy robić, aby znaleźć się w grupie, która walczyć będzie o rolę w komedji „Dodek na froncie”? Ci, którzy złożyli już swe fotografie, po-

winni cierpliwie czekać na wyniki komisji kwalifikacyjnej, a później skrzętnie śledzić przebieg głosowania. Natomiast ci, którzy zdjęcia na bityszym papierze dotychczas jeszcze nie nadesłali, powinni to uczynić najrychlej, aby nie było zapóźno. Wprawdzie termin nadsyła-

nia zdjęć nie został jeszcze zamknięty, ale należy ułatwić pracę komisji kwalifikacyjnej, nadsyłając zgłoszenia do konkursu możliwie najwcześniej.

WSZYSCY MAJĄ SZANSE!

Dla przypomnienia zaznaczamy, że w konkursie brać będą

udział zarówno ci, których zdjęcia już były zamieszczone, którzy fotografie nadesłali, jak i ci, co je nadesłali.

Na zakończenie podajemy wywiad z laureatem pierwszej serji, który został zaangażowany do filmu Eugenjusza Boro p. t. „Jaśnie pan szofer”, a jutro zaczniemy drukować dalsze zdjęcia uczestników konkursu.

SP. Z O. O. WARSZAWA, MONIUSZKI 4.
TEL. 263.02. • ADRES TELEGRAFICZNY:
PATRIA FILM, WARSZAWA

Warszawa, dn. 12 września 1935.

Szanowna Redakcja

„OSTATNIE WIADOMOŚCI”

W Warszawie

Sukces pierwszej serji konkursu filmowego WPanów skłania mnie do złożenia następującej propozycji:
W najbliższym czasie przystępuję do realizacji komedji filmowej pt. „Dodek na froncie” z Adolfem Dymszą w roli głównej według scenariusza Napoleona Sądka, świetnego feljetonisty „Ostatnich Wiadomości”. Jestem gotów zaangażować do tego filmu 50 laureatów z podród uczestników obu serji konkursu filmowego WPanów.

Z poważaniem
Wytwórnia Filmowa
„REX-FILM”
Kierownik Produkcji

OSTATNIE WIADOMOŚCI NIE ZAWIODŁY

Miłą rozmowę przeprowadziłem z p. Romualdem Soleckim (zam. w Warszawie przy ul. Pańskiej 37), stuprocentowym warszawiakiem.

Pan Solecki ma 36 lat a mimo to przeszedł w życiu bardzo dużo. Zna wiele zawodów. Był pielęgniarzem, ślusarzem, pracował jako górnik w kopalni, potem w ciągu piętnastu lat zajmował się szoferką. Obecnie pracuje w jednej z firm wódczanych, zarabiając 150 złotych na miesiąc.

— Mówiono mi, że mam w sobie coś z artysty — opowiada pan Solecki — ale nie liczyłem wcale na to, że zostanę kiedykolwiek laureatem konkursu filmowego. Moja 11-letnia córka jest w szkole baletowej w Operze Warszawskiej i ona ma więc żyłkę artystyczną.

— Odziedziczoną zapewne po ojcu — dorzucamy.

Nie możemy przeciągać rozmowy. Pan Solecki jest szarym człowiekiem pracy, spieszy się więc do swych zajęć. Zegnamy się. Nasz laureat ściska nam serdecznie dłoń — widać, że jest wzruszony.

— Przyjmijcie panowie ode mnie gorące podziękowanie. Nie zawiodły mnie „Ostatnie Wiadomości”, których jestem najgorętszym wielbicielem, bo przecież ktoś jak nie one dają mi możliwość wejścia w zaczerpnięty świat filmu.

DANIEL BACHRACH

Śladami przestępców

Z pamiętników b. aspiranta
Warszawskiego Urzędu Śledczego

Kto zabił???

IV.

— Zauważyłem, że głównym dowodem niesnasek pomiędzy panem a paniczem była właśnie ta sekretarka. Panicz się w niej podkochiwał, no i starszy pan też był łasy na kobiety i zalecał się do niej.

— Czy tego wieczora, kiedy panicz był u pana starszego, sekretarka była jeszcze w biurze? — pytałem dalej.

— Zdaje się, że była, bo kiedy po odejściu panicza przechodziłem przez korytarz, to slyszalem jej głos w gabinecie starszego pana.

Po zbadaniu jeszcze kucharki, która jednak nic mi powiedzieć nie mogła, udałem się do biura.

Tegoż jeszcze dnia ustaliłem, że syn zmarłego przemysłowca zamieszkiwał przez jeden dzień w jednym z hoteli w pobliżu dworca i że tegoż wieczora po gwałtownej sprzeczce z ojcem wyjechał z Warszawy.

Co się tyczy sekretarki nieboszczyka, to znikła ona bez wieści. Rodzina, zaniepokojona jej nagłym wyjazdem, zaalarmowała policję o jej zniknięciu, lecz poszukiwania za nią pozostały bezskuteczne.

Po porozumieniu się z naczelnikiem udałem się do prokuratora, któremu zreferowałem całą sprawę i przebieg dotychczasowego dochodzenia.

— Nie chciałbym wysyłać narazie listów kończych za mło-

dym panem L. — rozpoczął prokurator po wysłuchaniu mego referatu, — nie mam jednak nic przeciw temu, ażeby pan pojechał ślad za nim. Po odnalezieniu go i zbadaniu, sam pan przy swoim doświadczeniu będzie wiedział, czy należy go aresztować, czy też pozostawić na wolnej stopie. Może pan ewentualnie porozumieć się ze mną telefonicznie i wtedy wydam odpowiednią decyzję.

Nie miałem większych trudności z ustaleniem firmy, gdzie pracował syn zmarłego, i już na stepnego dnia rano byłem we Lwowie. Zastałem go jeszcze w swoim mieszkaniu.

Przyznać muszę, że zrobił na mnie bardzo dodatnie wrażenie. Nie okazał też najmniejszego zaniepokojenia, kiedy dowiedział się, że jestem urzędnikiem policji.

— Komisarz policji?... — zapytał zdziwiony. Czemu mam przypisać pańskie odwiedziny?

— Pan jest Stanisławem L., synem zamordowanego przemysłowca? — zapytałem, patrząc na niego

centując przytem „zamordowanego”.

— O ile mi wiadomo, to ojciec mój popełnił samobójstwo, — odrzekł spokojnie.

Zimna jego krew i spokój po wiedziały mi, że o ile mam przed sobą rzeczywistego ojca-bójcę, to będę miał z nielada przeciwnikiem do czynienia i nie będzie zbyt łatwe doprowadzenie go do przyznania się.

— Wiadomo nam jest, że w dniu śmierci ojca był pan w Warszawie, że między nim a ojcem była gwałtowna kłótnia, że opuścił pan wzburzony mieszkanie ojca i zatrzymał się pan w hotelu.

— Dlaczego nie zamieszkałem w domu i powód naszej kłótni jest moją osobistą sprawą i nie jestem obowiązany zdawać panu z tego relacji.

— Jestem tu służbowo i zmuszony jednak jestem prosić pana o podanie mi powodu kłótni, jak również wykazania swego alibi.

— Służbowo?... — Nie wiem naprawdę, co ja mam wspólnego z policją.

— Ale policja ma coś wspólnego z panem, — odrzekłem zdenerwowany jego ironicznym tonem.

— Zechce pan wyrażać się jaśniej, gdyż nie mam daru do odgadywania zagadek. — brzmiała jego odpowiedź.

— Jak ustaliło śledztwo, ojciec pański nie popełnił samobójstwa, lecz został zamordowany i na pana ciąży podejrzenie o jego zabójstwo.

Zerwał się z krzesła, jak oparzony.

— Jakto, ja miałbym zamordować swego ojca. Czy to jest do wiary, ażeby syn zamordował swego własnego ojca?

— W mojej długoletniej praktyce policyjnej widziałem już więcej takich wypadków.

— Ależ ja nie jestem mordercą, — krzyknął rozpaczliwym głosem.

— Pan żył z ojcem w niezgodzie?

— Tak jest, ale ja go nie zabijłem.

Dalszy ciąg jutro.

